

בשבילי המערכת

תמוז תשפ"ב

ערש"ק פר' מטות

גיליון צ"ט

בס"ד, יו"ט ע"י ח"י חסידית מודיעין בהכוונת כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

בשבילי המערכת

נוכבים מספרים

שעוד רגע קט יהיה חצות לילה! "הכוכבים המנצנצים מראים לנו שהם רחוקים מאות אלפי קילומטרים!" מרגע לרגע הפך ירחמיאל יצירתי - ולוי הפך קצר רוח. עד שהוא נכנע, נו, אתה רואה שאינני מצליח לעלות על הלחש הנסתר של הכוכבים. אולי תגיד לי אתה - מה הכוכבים האלה אומרים לך? "מה הם אומרים לי?" לחש לוי, ורק כעת, לאור הירח הקלוש, הבחין ירחמיאל באימה שהשתקפה מעיניו, "הכוכבים הללו אומרים לי שהאווה שתחתיו ישנו - עף לו ברוח, ואנחנו כעת חשופים לכל חיה רעה..." שועל רעב חצה במהירות את חורשת היער.

י"א

העם עיף, שבע תלאות. מציצים לכל כיוון - ורואים כל כך הרבה דברים! רואים צרות, מחפשים סיבות נסתרות. רואים מחלוקות, מחפשים הסברים, רואים התרחשויות, מחפשים פירושים. רואים דאגות, מחפשים נחמה. רואים כוכבים, מחשבים להתעלף.

והם אינם מבינים שכל אלה מסמנים את מה שחסר יותר מכל. האוהל! האוהל איננו! אגורה באוהלך עולמים. שבת בבית השם כל ימי חיי. בית המקדש זבול בית תפארת, מקום גילוי השכינה. איננו. לכן, רק לכן, אנחנו רואים כוכבים.

במקום לחפש סיבות נסתרות, לתור ולהעמיק בתלי תילים של פירושים והסברים, סיבות ודאגות - הפתרון היחיד הוא - לשוב אל האוהל! להטמין עצמנו באותם ד' אמות שנתרו מהאוהל המנחם והמגן! ד' אמות של הלכה!

י"ב

ד' אמות של הלכה. זה מה שיש לו לבואר בעומק בור הגלות. את אותן ד' אמות - עלינו למצוא!

כמו שהפליאו לעשות, למשל, חכמי רבני כולל להוראה בעיר הקודש טבריה. שם דבקו באותם ד' אמות - והם אינם זקוקים להסברים פירושים או פרשנויות! במקום לראות מחלוקת - הם רואים מחלוקת ש"ך וט"ז! במקום לראות כוכבים - מביטים המה על כוכביות ואותיות קטנות של 'פתחי תשובה' מעט הכמות ורב העומק. במקום להתעייף ממאמצי שיח - טרוטים עיניהם לאחר חודשים עמוסים של חזרה.

וכעת, דווקא כעת, הגיע העת לקצור פירות. שאיפתו הקדושה של כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א להעמיד דור של מורי הוראה בישראל, הנה הוא מתחיל להתגשם!

בראשות ראש הכולל, הגה"ח ר' יצחק שלמה פייגנבוים שליט"א, ומתוך יוזמה ברוכה אישית של חכמי רבני הכולל, נבחנים המה על הלכות סבוכות שאורן הספרים היהודי, ומרחיבים את ד' האמות של הלכה כארץ הצבי.

ובזכותם, ובזכות כל יושבי הכוללים להוראה, ובזכות כל המבקשים את ארבעת האמות - יוקם לו האוהל הנצח. ושום שועל לא יחלך בו לעד!

רק אחרי שלוש דקות רצופות של ניסיונות כושלים להעיר את ירחמיאל, הצליח לוי במשימתו. "כבר הגיע הבוקר?" פקח ירחמיאל זוג עיניים עייפות. הצרצרים השמיעו לו את התשובה השלילית. עלטה סמיכה עטפה אותם, והוא לא הצליח להבחין אפילו בשותפו למסע, לוי, שהעירו משנתו.

"מה קרה, לוי? איך מצליח להירדם כאן בלב היער, אה? והרי הבטחת למי ששלח אותנו שאתה רגיל במסעות כגון אלה!" תמיהה נשזרה בקולו העיף של ירחמיאל.

"דווקא נרדמת..." הסביר לוי, "אך לאחר כמה דקות התעוררתי מהקיפאון העז ורוחות הסער שהיכו בי ללא רחם, ואז הבחנתי בשמים הפרושים מעלינו. תראה, ירחמיאל, תראה אילו כוכבים!" הוא הצביע לעבר השמים וירחמיאל השמיע שריקת התפעלות. לוי נאנח.

"למה אתה נאנח?" ירחמיאל היה עטוף עדיין בקורי השנה, הוא לא הבין מדוע היה לוי צריך להפסיק את החלום המתוק בו היה שרוי. "תגיד, ירחמיאל, תסתכל על הכוכבים... מה הכוכבים הללו אומרים לך?"

זהו הוא התעורר לחלוטין. מה לוי רוצה ממנו באמצע הלילה? הם יצאו לשליחות חשובה בלב יער, מחר ממתין להם יום ארוך ומתיש. היער מסביב שורץ חיות שלא נעים להתקל בהם - ולוי מצא לו זמן מתאים לחידושים סרי טעם...

"לוי", ירחמיאל אסף את כל אורך הרוח והפטיר, "אין לי מושג בכוכבים. הם אינם נוהגים לומר לי את אשר על ליבם..." "ירחמיאל, תסתכל היטב על הכוכבים", תחינה היתה בקולו של לוי וירחמיאל התרצה, "מה זה אומר לך?"

ירחמיאל לא ידע מה לענות אבל החליט לנסות, מה כבר יכול להיות. מקסימום ירוויח ערב נעים של שיחות על אסטרונומיה. נושא שאגב שיעמם אותו מאז ומעולם.

"אני מסתכל על הכוכבים ויוצא מהתפעלות. איזה עולם מופלא ברא לנו השם! כמה כוכבים! את, הכוכבים אומרים, כמובן, פרק שירה לבואר כל העולמות. מה רבו מעשיך השם!"

ושוב נאנח לוי. "ירחמיאל, את זה תשאיר לסגולת ארבעים היום - או ליברכי נפשי" של ראש חודש. אני מבקש ממך להתאמץ שוב, תנסה לחשוב, מה הכוכבים שאתה רואה אומרים לך?" "אפשר רמז?" ירחמיאל באמת לא ידע על מה לחשוב. "אני סומך עליך שתמצא..." כך לוי. ירחמיאל ניסה כיוון שונה: "אולי, בעצם, אני יודע! הכוכבים האלה אומרים לי שהיום אמצע החודש! כי הם זורחים במיוחד, בהשפעת הירח, כמובן!"

"לא", ירחמיאל. אתה רחוק... לוי כבר דיבר בקול לחוץ ממש. "הכוכבים אומרים לי שמחר יהיה יום גשום!" לוי לא היה מרוצה. "הכוכבים יוצרים יחד צורה של מזל תאומים, מה שאומר שעת חודש סיוון" עדיין לא. "הכוכבים אומרים לי שאין כעת עננים בשמיים!" ממש לא. "הכוכבים הרבים מסמנים את גודלו של עם ישראל!" "הכוכבים הזוהרים מסמנים

קירבה לתורה

ומקנה רב היה לבני ראובן ולבני גד וגו', ויאמרו אל משה וגו', ויאמרו אם מצאנו חן בעיניך יותן את הארץ הזאת לעבדיך לאחוזיה (לב, א - ה). ובפרשת וזאת הברכה (דברים לג, כא) כתיב 'וירא כי שם חלקת מחוקק ספון', וברש"י: וירא ראשית לו, ראה ליטול לו חלק בארץ. סיחון ועוג שהיא ראשית כבוש הארץ. כי שם חלקת, כי ידע אשר שם נחלתו חלקת שדה קבורת מחוקק והוא משה.

ויש להבין מה היא הסיבה שרצו בני גד ובני ראובן את ארץ סיחון ועוג, האם בשביל מקנה רב שהיה להם או בגלל חלקת מחוקק (משה רבינו ע"ה) ששם נטמן.

וצ"ל, שבאמת הסיבה ששם רצו לנחול היא הסיבה שכתובה בפרשת וזאת הברכה, שזהו 'חלקת מחוקק ספון', כדי להיות קרובים למשרע"ה ששם ספון. ומה שכתוב בפרשתנו הוא טעם צדדי לענין שיש להם מקנה רב. אך באמת מדוע לא אמרו בפירוש את הסיבה של הקירבה למשרע"ה, אפשר לומר משתי סיבות. טעם א', כדי שלא יהיו הרבה קופצים, וכמו שכתוב על ביהמ"ק 'לשכנו תדרשו' שה' לא אמר בפירושו היכן ביהמ"ק כדי שלא ידעו והיו הרבה קופצים על החלק הזה, רק לעתיד ידעו לדרוש היכן יהיה ביהמ"ק. וטעם ב', הוא שבני גד גם את ההכנה שלהם לתורה היו עושים בצנע לכת, ולכן אמרו שרוצים את ארץ סיחון ועוג בשביל שיש להם מקנה רב, אבל באמת לא זו היתה הסיבה העיקרית, אלא הטעם העיקרי היה קרבתם (לקבורת) למשרע"ה שבו החלק של תורה שבכתב, וטעם זה הם באמת הצניעו.

וגם על ידי ששבט גד הרחיב את גבולות ארץ ישראל (לקחו נחלה מעבר לירדן המזרחי), ע"ז וכה שמשרע"ה שנקבר בחלקו נקבר בחלק של ארץ ישראל, אבל זה לא לגמרי ארץ ישראל.

(נחלת דן)

ישראל הם העיקר

בנו לכם ערים לטפכם וגדרת לצאנכם (לב, ד). פירש רש"י (שם, טו) עשו עיקר עיקר. ומשה רבינו אמר (שמות לג, יג) כי עמך הגוי הזה, ופירש רש"י כי עמך העיקר, וכיון שישראל הן העיקר צריך אתה להטיבם בכל ענינים.

(הרה"ק רבי יחזקאל מקוזמיר זצוק"ל)

ליקט וערך: הרב יצחק קרימלובסקי

עלי דשא

ענה

וידבר משה אל ראשי המטות לבני ישראל לאמר (ב, ב).

ברש"י חלק כבוד לנשיאים ללמדם תחילה ואמר כל וכו'. היינו ללמדם מאין באת (אבות ג, א) הוא תחלה, ולאן אתה הולך הוא אחר כך, ועל ידי כח העונה באים לידי יראה (ע"ז כ), שהוא התנאי להשבע בשמו.

(דברי ישראל)

נשמעים לגדולים

וידבר משה אל ראשי המטות לבני ישראל (ב, ב).

ודקדק האוה"ח, כי הול"ל אל ראשי המטות בני ישראל מהו לבני ישראל ע"ש. וי"ל דהם שני דברים, ראשי המטות וגם בני ישראל, והיינו 'וידבר משה אל ראשי המטות' מה שמוטל עליהם, ו'לבני ישראל' מה שמוטל עליהם. כי לבני ישראל מוטל עליהם להיות נשמעים לגדולים, בהיותם ראשי המטות, וכמו הנחש כשהראש הולך תחלה אינו נכשל. משא"כ בשעה שהגדולים מהלכים אחר הקטנים, שהם נופלים לאחר פניהם, וזהו 'וידבר משה אל ראשי המטות לבני ישראל' פירש"י ללמדם תחילה. ואח"כ 'לבני ישראל', היינו ראשי המטות יהיו מתהלכים תחלה, ואח"כ לבני ישראל, שהיו מהלכים אחריהם ונשמעים לגדולים. ולראשי המטות דיבר אליהם משה מה שמוטל עליהם, להיות הם גוזרים לפני המקום והוא עושה והיינו שהם מהפכים מדת הדין לרחמים וכענין ברוך גוזר ומקיים.

(אמרי שאול)

משה הכהן

אחר תאסף אל עמיך (לא, ב).

הכהונה כידוע שייכת היתה למשה רבינו ע"ה, אלא שנענש וניתנה לאהרן אחיו, כמ"ש המדרש (ויק"ר יא, ו) כל ז' ימי גדולה, וכסבור שלו היא, ע"כ. ולפי שסיבב בשליחותו נענש וניתנה לאהרן ע"ש. וכן כתיב (שמות ד, יד) הלא אהרן אחיך הלוי, פירש"י: והכהונה הייתי אומר לצאת ממך ע"ש. אמנם איתא כי בעולם העליון משה הוא הכהן.

וזהו שאפשר לרמוז כאן "אחר תאסף", היינו האותיות שהם אחר תיבת "תאסף" שאחר האות ת' אין אות אחר, אלא לאחר אות א' - ב', אחר הס' - ע', ואחר הפ' - צ', אם תצרף את האותיות הנ"ל אל "עמיך" תקבל את בגימטריא "כהן (לא) קל עליון".

(אמרי אש)

מולד חודש מנחם אב: בליל שישי בשעה 17 - 32 דקות 1 - 4 חלקים | ראש חודש ביום שישי

הלכות - הכנה משבת לחול (ה)

סידור שולחנות וספסלין והחזרתם למקומם

א. אסור להכין ביו"ט לצורך ליל יו"ט (שני), ולכן (כשיצוא מהסוכה) אסור להעמיד השולחנות והספסלים בבית לצורך הלילה הדיו הכנה.
ב. ומזה נלמד - דלאחר גמר הסעודה בשבת אין לסדר ולפנות השולחנות והספסלים למקומם ולכן האוכלים בשבת ויו"ט באולמות אסור להם לאחר גמר הסעודה לפנות השולחנות ולהחזיר השולחנות למקומם, אלא ימתין ויחסד הכל במוצאי שבת ויו"ט, אבל אם אכילתו בבית שהוא דר שם, אם אי החזרת השולחן גורם לאי סדר בבית, מותר דצורך היום הוא.⁵

הכנה במקום מצוה

ג. גם אם ההכנה היא לצורך מצוה אסורה, אבל אם היא הכנה מועטת שאינה תיקון וכגון הוצאת מאכל מהמקפיא ביו"ט לצורך שבת⁶ כל שישנה כן בעוד היום גדול ואפשר ליהנות מזה במשך יום זה (כיון דלא מוכחא מילתא שהוא לצורך מחור) מותר.⁷

הכנה במקום הפסד

ד. כל מקום שפעולת ההכנה לחול לא מוכחא מילתא שהוא לצורך חול ויש לו הפסד אם לא יעשה מותר, ולפיכך אוכל תלוש הראוי לאכילה מותר להשקותו כדי שלא יכמוס.⁸
ה. וכן כלי שולחנותיהם מותר לטלטלו אפילו אינו אלא לצורך הכלי שמא ישג או יגנב.⁹
ו. אבל בשר שלא נמלח שהוא ביומו השלישי (ואם לא ימלח לא יוכל לבשלו ולאכלו כי אם ע"י צליה), אסור להשרותו במים (שע"י שריה במים מותר למלחו אפילו לאחר ג' שנים)¹⁰, כיון דעושה פעולת ריכוך בבשר ומוכחא מילתא דלצורך חול הוא, ויש מתירין, ואפשר לסמוך על זה בשעת הדחק.¹¹

1 רמ"א סי' תרס"ו ס"א.
2 וביתו ביאר בס' תרס"ו ס"א מובאר בשו"ע ח"ל גמר לאכול ביום השמיני מותר ליל יו"ט ומבואר אותם ממה ע"ל, ומבואר דמותר לפנות השולחן וכו' מהסוכה, וע"ז כתב הרמ"א בס' תרס"ו דבחו"ל שהפנינו נעשה ביום השמיני שהוא שמיני עצרת הגם דמפנה השולחנות והספסלין מן הסוכה מ"כ לא יעמידם בבית מפני שהוא חנוכה, והמ"א שם ס"ב כתב ו"ל מהרי"ל א"ו נושא מהסוכה סבלא המעריכין על רגליה ומסירן מתי שיצא, אסור להעריכה בבית מיד על רגליה דהוי מנין מיר"ט לחיובי אלא יתנה, וקולקנה עד הלילה ואז יעריכה ע"ל, משמע דמותר להעמיד השולחנות בבית ובתורה מותרות כתב אסור להעמיד השולחנות והספסלים לסדרן לצורך הלילה, וכן כתב התורה מנהגים, משמע דזקא לסדרן אסור, אבל להעמיד מותר מפני כבוד יו"ט, אבל שאר הכנות אסורים ע"ל.
3 ומה שכתב המ"א אבל להעמיד מותר מפני כבוד יו"ט, ומשעך דמירבי דאי לא כבוד יו"ט היה אסור להעמיד בבית אלא היה צריך להוציא מהסוכה ולהניח מחוץ לבית, ורק מפני כבוד יו"ט התירו לו להניסו לבית ולסדרן.
4 ונראה דמזה להדיח אדם מ"ק ק"פ ח"ל ונראה לי דבשעת הדחק שלא ימצא בלילה בקל מותר להביא מים מיר"ט לחיבורו דכל זה לא מקרי הכנה ר"ל שצריך להביאו בעוד היום גדול ולא מוכח מילתא דאפשר צריך אין לנו ראיה להיתר ע"ל, וכ"כ בכלל צ"א ע"י צורך היום כ"ל, וע"פ לצורך חול ח"א, וראינו מותרות כבוד יו"ט והיינו השולחנות בבית מותר מפני כבוד יו"ט והיינו דלא מוכחא מילתא כ"כ בהעמדת השולחן שהוא לצורך יו"ט כיון דזה מקומו הטבעי של השולחן, ולזה לצורך מצוה התירו אבל לצורך חול דבר הכנה מותר כבוד יו"ט ח"ל.
5 ובמ"ב ס"ק ו' מסיק ח"ל והסכימו האחרונים דזקא לסדרן (היינו להניח הטבלא על הרגלים) אסור אלא בהיות השולחנות בבית מותר, ואם צריך אותם לצורך היום, וכן אם מותר לסדר אותם ע"ל.
6 וכן אלו המאכילים השולחן ע"י ספינים לצורך הסעודה אין להם לחזור השולחן לגודלו והוקדם, אלא אם מחזירו מפני חוסר מקום בתוך יו"ט.
7 ולכן הבאים נסיעה ואוכלים באולם הישיבה וכדומה אין להם לסדר את המקום לאחר סעודת יום השבת כיון של ששה ש"ע לארבע שבת, וכן בארבע שבתות כסעודות שבע ברכות וכל כ"ב.
8 כ"ל הערה א'.

זכרונות מרבנינו הנחלת דן זצוק"ל - פרק ה

"לא יצא פסק דין ללא אישור של הנחלת דן"

לאחרונה נסתלק לבית עולמו אחד מבכירי הדיינים בארץ, הלא הוא הגאון הגדול רבי חיים גדליה צימבליסט זצ"ל. בשבת הרב צימבליסט על כסאו כאב"ד בתל אביב, שימש רבינו כ"ספרא דדיינא". במסגרת עבודתם המשותפת נקשרו בין רבינו לבין רעיו הדיינים, ובמיוחד עם הרב צימבליסט, קשרים הדוקים, קשרים של משא ומתן בהלכה וקשרים של ידידות.

להשלמת הידיעה של העלאת דמותו של רבינו לא רק מפני תלמידים וחסידים, נביא כאן קטע, ככתבו וכלשונו, מתוך מאמר שפרסם הרב יחיאל שטיינר, ובו דברים שנשמעו על רבינו מפיו הרב צימבליסט זצ"ל.

וכן הוא מספר: סיפר חברותא של הרב (צימבליסט) זצ"ל, שבעת הלימוד, לעיתים הרב היה מנגן נעימות של מודז'יץ, והתפלא אותו התלמיד מהיכן לרב הליטאי הספון בעולמה של תורה והלכה ואין לו בעולמו אלא ד' אמותיה, מהיכן לו נעימות מודז'יציאות?

החבר, (אם הבנתי נכון הרב אמר לו בעצמו) כי בשבתו של הרב כאב"ד תל אביב, כיהן האדמו"ר הנחלת דן ממודז'יץ זצ"ל כ"ספרא דדיינא" של בית הדין (קודם עלותו לכהן פקא כאדמו"ר), וידידות נפש נרקמה בין הגאון הליטאי לענק הפולני, עד כי בכל פסק, בטרם הוציאו הגרונ"ג לאור העולם, נהג ליטנו לידיד נפשו החסידי בכדי שיעבור עליו קודם שהוא מוציא את פסק הדין.

ובעת שהנחלת דן היה עובר על הפסק דין, נהג לזמזם ניגון מודז'יציאי, ותוך כדי ניגון היה עובר במהירות על פסק ידיו האב"ד, ובסיום הניגון היה מעיר את הערותיו ממרחבי הש"ס והשולחן ערוך, עיתים משיביח את הפסק בראיה, ועיתים פורח בפיכרה גאונית, עד כי אחר פטירת הנחלת דן העיד רעו הגאב"ד "לא הוצאנו פסק בבית הדין לפני שהנחלת דן נתן בו את עינו".

מכל מקום, מאות ואולי אלפי פסקים במשך יותר מעשר שנים בהם כיהנו האב"ד והאדמו"ר יחד, הולידו פסקי הלכה שהאירו לעולם כולו, וגם בקיאות של ענק התורה בניגוני מודז'יץ.

נגינה בפני רבינו בתקופת הייסורים

אמר הכותב, בטרם נמשך בס"ד בפרקים הבאים להביא מזכרונות אנ"ש המקורבים לרבינו, אסיים עוד מעט מזכרונותיי. הפעם אעתיק מכתב שכתבתי לידיד סמוך לפטירת רבינו זצ"ל, ואשאירו בניחווח האותנטי כמות שנתכת [למרות שהיום, ובפרט לציבור, זה היה נכתב קצת שונה].

רבינו הנחלת דן זצ"ל איבד את הכרתו בחודש אלו, והיה במצב זה למעלה מחודש. יום אחרי שמח"ת פנה אלי הרבי שליט"א ואמר לי שר' דוד זעירא סיפר לו סיפור שלם איך הוא היה בארה"ב ופגע בו רש"ק ע"ה והסיר לו את איציק אייזנשטט ע"ה לא מתעורר מניחווח והוא הולך כעת להעירו על ידי הנגינה. ר' דוד הצטרף אליו ואכן תוך כדי נגינה הוא ממש התעורר. אני מקצר כמובן בפרטים הקטנים.

ובכן, ר' דוד מציע שינסו זאת אצל הרבי החולה, [גם מנהל המחלקה עודד את זה], והרבי שליט"א להבחיל"ה, אז הוא היה ראש הישיבה, מבקשני הצטרף אליו. לקחנו מונית ונסעתי עם הגיטרה, לאיכילוב טיפול נמרץ, חיטאו אותי ואת הגיטרה באלכוהול. [אגב, רבינו היה קורא לזה כינוי...]. הלבישוני בחלוק מיוחד. זה היה בידוד סטרילי וכו'.

אני מנגן בהדרכת הרבי שליט"א, לאחר כמה זמן אנו רואים שרבינו מתופף באצבעו על ברזלי המיטה. זה היה חידוש מסעיר. הרבי רצה לראות אם זה אינסטינקט או במודעות. הוא אמר לי לנגן איזה ניגון שבאמצע מתחלף מוואלס למארש, ובקטע של ההחלפה שאני אעצור, ונראה אם רבינו יחליף את הקצב עוד קודם שאתחיל בקטע החדש. (שים לב איזו חשיבה עמוקה). ואכן כך היה.

אחר כך הרבי אמר לי לנגן איזה ניגון (וטהר ליבנו) עם איזה זיוף עממי (שנשארים בגובה במקום לרדת) שהיה מקומם אותו בכל פעם ששמעו ששרים כך, כדי לראות אם יגיב. ובכן ניגנתי עם הזיוף והנה רבינו מראה באצבעו כלפי מטה... הרבי אמר לי לחזור על זה כמה פעמים, ובכל פעם בדיק בקטע הזה רבינו מראה באצבעו למטה...

בהמשך רבינו הזיז קצת את הראש והמשיך לתופף כל הזמן. כשהגיע זמני ללכת אמרתי לרבינו 'אני מתנצל, אני חייב ללכת כדי למסור שיעור', והכנסתי את ידי בתוך ידו, והנה הוא לוחץ לי חזק ומעלה ומוריד כמה פעמים!! כשיצאתי ראיתי את חלק מבני המשפחה בחוץ, הזעיקו אותם שרבינו מתעורר, כולם בוכים מהתרגשות. בימים שאחר כך רבינו המשיך להתעורר עד שהתעורר לגמרי. בינתיים העבירו אותו הביתה ובמשך כמה שבועות לא ניתנה אפשרות להיכנס אליו כלל. אני לא הייתי יותר בקשר עם רבינו, בני המשפחה שמרו מאד שלא ייכנסו אליו. תהיתי לנפשי כל העת האם רבינו זוכר את ביקורי בבית החולים.

כעבור כמה שבועות בהיות כבר רבינו בביתו, יום אחד הוא חש יחסית בטוב וביקש שיעלוהו אל קומת הגג המוארת והמאווררת, ואף ניסה לרשום קצת חידושי תורה.

באותם ימים ביקר בארץ א' מגדולי הזמרים המכונה היום חסידי. הוא התקשר מיוזמתו והציע שיבוא לשיר אצל רבינו. כאשר ראו שרבינו חש יותר טוב, שאלוהו האם שפלוגי יבוא לשיר? הוא שאל מי זה פלוגי? אמרו לו זה ששר גראמען בחתונה פלוגית. רבינו לא הגיב. כעבור זמן מה שבו ושאלוהו האם לומר לפלוגי שיבוא. אמר רבינו: מה פתאום פלוגי? אם כבר נתקשו מהרב שכטר... (אני הבנתי מזה שרבינו זוכר טוב מאד מה היה). כמובן מיד רצו לחפש אותי ובאתי עם בני ר"ל וניגנו לפניו זמן רב.

במשך החורף ההוא רבינו ביקש כמה פעמים שאבוא לשיר אצלו. כל אותו חורף הוא היה משותק בחצי גופו וסבל מאד מפצעים ועוד, עד שנסתלק מתוך 'יסורים' קשים ומרים לבית עולמו בכ' סיון.

זכורה לי אפיזודה אחת מעניינת. היתה תקופה שהוא לא דיבר בגלל הפיום (חור בקנה) והוא רק כתב.

שמנו לב דבר מענין. כל עוד רק אני ובני היינו שם עם בני המשפחה הוא ישב ללא הכובע שלו. הכובע הכביד עליו והיה מאד לא נוח לו עם זה. ברגע שעמד לבוא מישוהו מהחיצים הוא ביקש בכתב להלביש לו את הכובע לפני שההוא ייכנס...

ושוב פעם אחת באמצע הניגון הוא סימן בידי הבריאה סימן שאלה. בדרך כלל היתה כוונתו לשאול של מי הניגון, האם של אביו או זקנו זה או אחר. בפעם ההיא כשענו לו של מי הניגון הוא לקח את הדף ורשם מי הבחור שמנגן בכינור? המשב"ק ענה לו זה הבן של יענקל שכטר. רבינו נטל שוב את הדף ורשם 'אתה מתכוון הבן של הרב יעקב שכטר שליט"א'. ובכן קיבלתי 'סמיכה'... (הדף שמור אצלי).

באחת הפעמים כשהיינו שם, נכנסה נכדה שלו, צעירה לימים, ועמדה בצד להקשיב. רבינו נטל את הדף ורשם משוהו לא ברור, שהיה נראה 'משחח'. שאלוהו האם הוא רוצה משחח על פצעיו. הוא שב וכתב יש כאן בחור, וכעת כשנכנסה... ראוי לשים 'מחיצה'... (העירנות שלו בתקופת חוליו היתה בלתי נתפסת, ואכמ"ל).

וכך זכיתי, בתקופה שממש כמעט אף אחד לא הורשה להיכנס, לשיר ולנגן לפניו כמה וכמה פעמים. פעם אחת הרבי שליט"א הזכיר לי מה רבינו בליל שבת האחרון לבריאותו, שרבינו אמר לי 'אני דבר, עוד תשלים לשיר אצלי בהזדמנויות אחרות'... [זה מסתמא המשפט הציבורי האחרון שהוא אמר]. וכשהגיע החורף הקשה ההוא ואכן שרתי עמו כמה פעמים, נתקיימו הדברים.

המעוניינים לספר עובדות והנהגות מרבנינו הנחלת דן ז"ע עבור מדור בשבילי המעשה
ישאירו הודעה בקול מודז'יץ 0799332288 שלוחה *1
ובעזרת יתאמו איתם שיחה

להרגיש בן את מציאות השי"ת ושליטתו

תחושת השלטה והבטחון

אחר שבפעמים הקודמים ביארנו, איך מאיר בנפש האדם הכרת הבורא, ומהו תגובת הנפש בשלשת הקיום, יש לדעת שלש קיום אלו הם בקומת השכל והרגש, אך בתחתית הנפש יש את קומת המעשה, ובה אין חלוקת קיום, ונסה בעזרה"ת לבאר את תגובת הנפש כאשר מאיר בנפש שם.

ישנם מעשים שאדם עושה, שבזמן עשייתם, אין בו התעוררות חשק ורצון לעשות כך, וגם אין בו התעוררות של בריחה מכשלון או מהפסד, וממלא אותו רק תחושה אחת ויחידה, והיא שלווה עצומה ובטחון, שאכן זה המעשה הנכון שעלי לעשות זהו הרגש ותו לא. ועוצמת השלטה הזו גורמת שאיננו מחפש שום תוספת על הרגשותינו, ושום הצלחה נוספת או תוצאה טובה שתצא מתוך המעשה הזה, רק מחשבה אחת עוברת במוחו, **כך נצטייתי, כך אמרו לי, זו האמת וזה מה שאני עושה.**

זה מה שצריך לעשות אז זה מה שעושים

ותחילה נביא דוגמאות בעולם המעשה, נתאר לעצמינו אדם שיצא לקניות לכמה דברים חשובים שהוא נצרך להם, והוא נתקדם לפי הרשימה שבידו, חנות אחר חנות, ומוצר אחר מוצר, בכל חנות שמגיע אליה הוא מוציא את כרטיס האשראי ומשלם ומחזירו לכיסו, והנה כאשר הוא עמוס חפצים ועומד לקראת סיום הקניות, כאשר הוא מחפש באחת החניות את המוצר אחד לפני האחרון שברשימה, הוא מקבל שיחת טלפון, ומודיעים לו ששכח את הכרטיס בחנות הקודמת, והנה הקניות דחופות להיום דווקא, באופן שאין לו אפשרות להחזיר את המוצר ולסיים את הקניות בהשלב זה, ולהמשיכו מחר, ובחשיבה פשוטה הוא מגלה, שעליו למצא איזה סידור לשקיות שבידו או לקחתם איתו, ולחכות לאוטובוס ולנסוע כשבע שמונה דקות לחנות הקודמת, לקחת את הכרטיס, לחזור בדרך דומה, ולהמשיך את מסע הקניות עד סופו, כלומר כרבע שעה עד עשרים דקות שלא היו צפויים, הזדמנו לו אין ובפתאומיות ואין לו אפשרות להתעלם מהם.

אנו עוסקים כאן באדם שעבד על עצמו לעדן את מדותיו, ולכן אינו מתרגז על עצמו ועל כל העולם, ועל מי שאולי בגללו הוא שכח את הכרטיס, לא, הוא מקבל את גזרת השמים, בקבלת עול, אך מצד שני אין אנו חושבים, שאותו אדם יוצא בריקה, ואין בלבו שלום שמחה גדולה על הטרחה שהזדמנה לו, הוא רק חושק את שפתיו בחזקה ואומר, זה מה שצריך לעשות אז זה מה שעושים, ובה שורה עליו שלווה ורוגע, שהוא עושה את הדבר הנכון, אלא שכדאי לחבר נקודה אחת פשוטה, מה גורם לו שידע שהוא עושה את הדבר הנכון, פשוט כי אין לו אפשרות להמשיך את תכניתו כלי לחזור לקחת את כרטיסו.

ההזעה למטרה האם מניפה לנו שמחה?

דוגמא נוספת היא, שאדם רצה להכין לעצמו איזה תבשיל חם, והכין את המוצרים והכניסם לסיר, ואז מגלה שנגמר הסוכר, ואחר בירור קצר אצל השכנים, הוא מגלה שאם רצונו ליהנות מאותו תבשיל, הוא צריך לגשת לחנות, כולל יציאה מהבית הליכה לחנות, עמידה בתור, ענין של כעשר דקות,

כאשר אדם הולך לקנות את הסוכר, קשה לומר שנמצא בליבו איזה רגש הון של שמחה או עצבות או השתוקקות, יש שם רק רגיעות ושלוה, שאכן ע"י מה עושה יגיע אל המטרה האמתית.

מהות העבד

כעת נעבור לעבד, עבד פשוט כזה כמו מן הספרים, עבד ששייך לאדונו וצריך למלאות כל חפצו, אבל לא נעסוק בעבד שיש לו אדון רע מעללים, שמחפש אין להתאכזר עליו ולהציק לו, וגם לא בעבד של אדון בעל מדות מופלג, ששומר שהעבד לא יטרח, עד שכמעט הוא משרת את העבד, אלא בעבד רגיל של אדון המבקש ממנו שיעבוד אותו, ומטיל עליו מטלות שונות, ללכת ולחזור, לקנות ולבשל, ולחרוש ולזרוע, ומצד שני נותן לו את צרכיו בעין יפה, אוכל ושתיה ולינה.

הנה עבד זה כאשר אדונו מצוה עליו תוך כדי אכילתו, שיסיים במהירות את האכילה ומיד אח"כ יפנה חפציו מן המחסן או כאשר הוא חוזר מן החנות, ומקבל מיד ציווי לחזור ולקנות באותה חנות, חפץ נוסף שהאדון שכן לומר לו, וכן על זה הדרך, כשמקבל פקודות אפי" שגורמות מעט צער וקושי, ככולם אין העבד מרגיש בהם שמחה גדולה לטרוח, שהרי הוא בטבעו רוצה להתעצל ולנוח, ומנגד אין לו צער מזה, כי הוא הפנים והבין שהוא עבד, ותפקידו הוא לעשות בכל זמן ועת מה שיצוה עליו, רק יש בלבו שלווה ורגיעות, שהוא עושה את הדבר הנכון, שהוא מה שנצטווה לעשות, וזו היא מנוחת נפשו, כזה הוא, וככה הוא תפקידו, להיות מוכן לכל שליחות שישתלח ע"י אדונו.

מציאות של עבד

ובאמת מסתבר שאם לא היה מתברר אצלו שאכן הוא עבד, ותפקידו להיות מוכן לכל שליחות, הרי מתרגז הרבה, וגם היה לו צער גדול, בכל זמן שמודמן לו עבודה של טרחה גדולה, או עבודה שנראית שיהא מיותרת, או שהיה אפשר בלעדיה. והיה אומר לעצמו בלבבו, עד מתי יטריחו אותי לחנם, והלוואי שימצאו דרכים אחרות למצא את מבוקשם בלי להטריח אותי, וחבל שהאדון לא מחשב את דרכיו שלא אצטרך להתאמץ כל כך. אבל אחר שהפנים לעצמו שהוא עבד, הוא מקבל הכל בשלוה, והוא ברגיעות ושלוה פנימיים, ובבטחון בצדקת מעשיו, כמו זה שתיארנו למעלה שעובד בשביל עצמו, למדנו מכאן שאחר שהעבד הפנים וישב על לבו את מציאותו שהוא עבד, הרי הוא מוכן לכל שליחות, ואדרבה דווקא כניעה זו דווקא ההסכמה לעשות כל מה שנצרך בלי חשבונות, זה הוא מקור רגיעותו ושלוותו.

מהות העמידה בתפילה

ועתה נחזור לענין התפלה, שאז נפרצים מחסומי הגוף הגשמי, שאינו מניח להרגיש את מציאות השי"ת בכל מקום, וחוזרת הנפש האלוקית, והרגיש כן את מציאות השי"ת ושליטתו, והנהגתו בכל זמן ובכל מקום, ויש זמנים, שהכרה זו אינה מתבטאת בנפש בקומת הרגש, לא בקו ימין ולא בשמאל, רק בתחתית הנפש ששם בחי' הולכות, והוא כמו שתיארנו את ענין העבד אחר שהסכים בליבו להיות עבד גמור. ואז עומד הוא בתפילה.

"דקת גידלה שעשוועיה"

מכנף הארץ זמירות שמענו על כלי שרת בצפון שעלו ונתעלו במעלות רמות וראו ברכה בעמלם אשרי מי שבא לכאן ותלמודו בידו **לזוכרי פיקודיו לעשותם** יראתם קודמת לחכמתם והיו **למאורות לדון ולהורות** לשעה ולדורות.

הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד, אנשי שלומנו היקרים **בני החבורה דעיר הקודש טבריה ת"ו**, שתולים בבית ה' בחצרות אלוקינו **יפריחו ובנו בית שמגדלין בו תורה ותפילה, בשטיבל דמדוויץ שבטבריה**, ושמחנו באומרים לנו בית ה' נלך **ונשמע קול התורה ברמה** בהתלהבות דקדושה והאברכים המופלגים אשר תהילתם בקהל חסידים, **לימודי ה' הם לומדים**, עץ חיים היא למחזיקים, לחדש כמה הלכות ולצרוך מערכות הם בשולחן ערוך ערוכות שמחים בצאתם וששים בבואם, **אלה המשפטים והחוקים להורותם**, צהלתם בפניהם אור היקוד הם יוקדים, **הלא המה יורוך מוריד**, הזורעים בדמעה ברינה יקצורו ויאמר לקוצרים ה' עימכם, שאי עיניך וראי, בניך מרחוק יבואו מצפון ומים, **והמשכילים יזהירו במאור הגליל יאירו באור תורה הבהיר**, ובראותנו כל העיר **טבריה על תילה בנויה** וטובה ראייתה בקיבוץ בניה לשמחה בתוכה ודורשים **תילי תילים של הלכות** ובוצרים בטהרה כדת של תורה, עד אשר בזמן קצר ובמלאכה מרובה יעשו כולם אגודה אחת, אז נדברו איש אל רעהו כאיש אחד בלב אחד לב חכם ישכילו, נעשה ונשמע אמרו כאחד, משנתם סדורה ובפיהם שגורה לאסוקי שמעתתא אליבא דהילכתא, ערוכה בפיהם ושמורה, כחיצים ביד גיבור שנונים ומחודדים **בפיכם** **ובלבבכם לעשותם.**

ועתה **ישמחו הלומדים ויגילו השקדנים** היגיעים בתורה הקדושה בירכתי צפון בקרית מלך רב אשריכם תלמידי חכמים שדברי תורה חביבין עליכם, **ונהירין לכם שבילי דהלכות טהרה כבשוקי טבריא** ונתנו **ידידים זמירות שירות ותשבחות** בעת הזאת, כאשר עליתם לעמוד **בכור במבחן בשבת תחכמוני להשיב הלכה** ולהיות מיודעי דת ודין בדבר ה' זו הלכה, זכו התלמידים והגיעו להוראה, פרי קודש הילולים פרי הארץ לגאון ולתפארת, כפירות גינוסר שנשתבחה בהן הארץ, יהי שמכם כשם הגדולים אשר בארץ ויפוצו מעינותיכם חוצה להגדיל תורה ולהאדירה, **חזקו ויאמץ לבבכם וחיילכם לאורייתא** כבריות גופא ונהורא מעליא כל הימים.

חברת לומדי תורה בשם קהל אל"ש

לקראת סיום הזמן!

משתנן, אמר להם לא לכם אני אומר אלא להללו שיצאו שמניחים חיי עולם ועוסקים בחיי שעה. ולכאורה תמוה הרי הכת השישית נאשרה יותר מכל הכיתות ולמה נתקללו יותר מכולם. אלא הוא הדבר, דבשלמא הכיתות שלא הגיעו לטעם של הלימוד, אין מה לתבוע מהם, אבל הכת השישית שכבר הגיע לטעם של הלימוד ויצאת, עונשה גדול יותר, ואחריות כבידה עליה שהשאירו את הבית המדרש ריקן.

כן אנחנו ככל שלמדנו יותר והשקענו בעמל התורה, וגדלנו בתורה יותר, החובה עלינו גדולה יותר מאשר האחרים להמשיך לעמול במתיקות התורה. ובודאי בחור שמסיים ישיבה קטנה האחריות עליו גדולה יותר איך הם נראים לאחר יגיעה של ג' שנים. ובודאי הבחורים בשיעורים שמתחתם ילמדו מהם, ועליהם נאמר ראו כמה נאים דרכיו של זה שלמד תורה.

לצערו הרב היום בומניו רואים פיון בבחורים המסיימים ישיבות קטנות לאחר שנבחנו בישיבות גדולות ונתקבלו כל אחד במקומו, וכל ישיבה מחפשת עצה איך להתמודד איתם בשבועות אלו. אדרבה יוכיחו תלמידי שיעור ג' כי התעלו בתורה ויראת שמים ויהיו בבחינת להזהיר (להאיר) גדולים על הקטנים וכאן המקום להודות לבורא עולם שהביאם עד הלום.

שלשה השבועות מ"ז בתמוז עד תשעה באב נקראים ימי בין המצרים וכדאיאתא במגילת איכה "כל רודפי השגוה בין המצרים", "מצרים" מלשון ימי צרה ומצוקה.

ובספ"ק איתא שבימים אלו אפשר להגיע להשגות גבוהות כל אחד לפי דרגא דליה, וביארו הפסוק, "כל רודפי-יה" מי שרודף אחר הקב"ה השיגוה בין המצרים. ומבואר בספ"ק שכ"א ימי בין המצרים הם כנגד הכ"א ימים שמראש השנה עד השענה רבה, וגדולה ההכנה יותר מהמצוה. ושמעתי מרבינו הנחלת דן זצוק"ל שאמר שבימי בין המצרים יש ל"ב ימים, ויום ל"ב תמוז יום היארציטי של הגה"ק ר' שלמה מקרלין זצוק"ל לא נחשב לבין המצרים, ומותר בכל הדברים שאסור בימי בין המצרים, וכן הוא מנהג בקרלין.

וידוע המשל של הג"ר ישראל מסלנט, באחר שרצה לתקן מעגלו, ובא בשעה מאוחרת לסנדלר ושאלו אם יוכל לתקן לו הנעל, הסתכל הסנדלר בנר, וראה שהוא הולך להיגמר, ענה לו כל זמן שהנר דולק אפשר לתקן, ולכשיכבה אין כבר מה לעשות כי בחושך אינו יכול לעשות את עבודתו. מלים אלו נכנסו עמוק בתוך לבו, מי שעוד לא עשה את אשר צריך לעשות במשך שנים אלו, יתסוף ימים ספורים אלו ויתקן, כי כל עוד שהנר דולק יש מה לתקן, והטובים שבבין החבורה ימשיכו בדרךם הטובה דרך ישראל סבא ויתעלו מעלה מעלה בתורה ויראת שמים והחסידות.

הגמ' אומרת במסכת יומא בית המקדש השני על מה נחרב, בעבור שנאת חינוס, ללמדך שנאת חינוס שקולה כנגד ג' עבירות. התיקון לכך הוא "אהבת חינוס", על ידי שאנחנו נרבה באהבת חינוס בין אדם לחבירו נזכה במהרה לבנין ביהמ"ק השלישי במהרה בימינו, אכ"ר.

הלומדים בישיבה קטנה בשיעור ג' כבר ספירתם לאחור ועוד מספר ימים יעזבו את הישיבה קטנה, ומה הרגשתם צריכה להיות היום, וכן שאר בחורי הישיבה שגדלו בשנה, מהו חשבון הנפש שיעשו? מסופר על ר' סעדיה גאון שפעם ראו אותו תלמידיו מתגלגל בשלג בלילה, ושאלו אותו תלמידיו, וכי רבינו הצדיק צריך לזה, ואם הוא כך, מה אנחנו. ענה להם, שפעם אחת הייתי בדרך, ובקשתי מאחד שיכניסני לביתו לישון, והוא לא הכיר אותי, וכבדני כשאר בני אדם. למחרת כשהלכתי לבית הנכנסת להפילת שחרית פגשו אותי אנשים שהכירו אותי, ועשו לי כבוד מלכים, והבעה"ב התבייש בעצמו היותו והרגיש דלא כבדני כראוי, ומיד החליף את חדרי במקום מכובד יותר ועשה לי כבוד מלכים הראוי לכל בן תורה. וכשרציתי לחזור למחוז חציו הוא התחנן לפני בבכיות שסאלח לו שלא התנהג נמי כראוי בביתו, דלא ידע מי אני. אמרתי לו שהוא עשה הכל כראוי ממש כבוד מלכים. ענה לי שכוונתו על היום הראשון שלא ידע מי אני וכבדני כשאר כל אדם, ועל זה הוא מבקש מחילה. ודברים אלו נכנסו בלבי, איך אנו צריכין לבקש מחילה מהקב"ה על הימים הראשונים שלא כיבדנו אותו כמו שצריך. וכתב המנחת ישראל בפרשת ואתחנן, דזה הכונה בפסוק, "וידעת היום והשבות אל לבבך", כל יום ידיעה בהקב"ה צריכה תשובה על היום של אתמול, כי ככל שהוא מתעלה היום, מבין הוא שאתמול לא התנהג כמו שצריך, "וידעת היום" היינו הידיעה החדשה של היום, מביאה אותו למחשבה "השבות אל לבבך" לתקן את היום של אתמול. ולכן אנו מיד אחרי ברכת אתה חונן מבקשים שוב ברכת תשובה מהקב"ה, כי ככל שהדעת שלנו מתוספת בהרכת הבורא צריכים אנו תשובה על הימים שקדמו להם, שלא התנהגו כראוי.

וכן כתוב בשם האדמו"ר מזוואלין זצוק"ל, שאנו אומרים תשיבנו אבינו לתורתך, וקרבתו מלכנו לעבודתך, והחזירנו בתשובה לילימה לפניך. תשובה לפני הלימוד זה מובן כי לא למד, ואחרי הלימוד צריך תשובה כי מבין מהו החטא שלא למד.

ואולי זה הכוונה סוף מעשה במחשבה תחילה, היינו בסוף הלימוד צריך לחשוב על התחילה להתחרט על הימים הראשונים. כמו"כ אנו ככל שאנו גודלים ונעשים בני תורה ומבינים יותר חייבים אנו לכפף על ימי הילדות והנערות שעברו ללא לימוד תורה. אשרי מי שניצל את ימי הבחורות בלימוד התורה ובעבודת ה' שיכול לומר אשרי ילדותינו שלא ביישה את זקנותנו.

ויצא מכל ה"ל בחור שלומד יותר השגותיו מרובים ויש עליו מחויבות גדולה כלפי אחרים, וד"ל. ויש לזה ראייה נפלאה של הסטיפלער זצוק"ל ממסכת ביצה דף ט"ו ע"ב, דת"ד מעשה ברבי אליעזר שהיה יושב ודורש כל היום כולו בהלכות יום טוב, באמצע הישעור יצתה כת ראשונה אמר הללו בעלי פסין, כת שניה אמרו הללו בעלי תביות, כת שלישית אמר הללו בעלי כדן, כת רביעית אמר הללו בעלי לגינן, כת חמישית אמר הללו בעלי כוסות, התחילו כת שישית לצאת אמר הללו בעלי מארה, נתן עיניו בתלמידים התחילו פניהם

אנחנו נמצאים עתה בימי בין המצרים, ימים המעוררים את חורבן הבית הראשון והבית השני. וכתב הלב אליהו לימוד מוסר השכל בימים אלו, דאיאת במסכת כתובות דף ס"ו ע"ב, מעשה ברבי"ז שהיה רוכב על החמור והיה יוצא מירושלים והיו תלמידיו מהלכין אחריו. ראה ריבה אחת שהיתה מלקטת שעורים מבין גללי בהמתן של ערביים כיון שראתה אותו נתעטפה בשיעה ועמדה לפניו אמרה לו רבי פרנסני, אמר לה בתי בת מי את, אמרה לו בת נקדימון בן גוריון אני. אמר לה בתי ממון של בית אביך היכן הלך, בכה ר' יוחנן ואמר אשריכם ישראל בזמן פשוטין רצונו של מקום אין כל אומה ולשון שולטת בהם ובזמן שאין עושין רצונו של מקום מוסרין ביד אומה שפלה ולא ביד אומה שפלה אלא ביד בהמתן של אומה שפלה. ולכאורה תמוה בשלמא בזמן פשוטין רצונו של מקום שייך לומר אשריכם ישראל, אבל בזמן שאין עושין רצונו של מקום מה שייך לומר אשריכם ישראל.

עוד הקשה דאיאת במסכת ברכות דף ז' ע"ב, "מוזמר לדוד בברחו מפני יארבלום בנו", והקשו בגמ' מוזמר לדוד, קינה לדוד מיבעי ליה. אר"ש משל למה הדבר דומה לאדם שיצא עליו שטר חוב, קודם שפרעו היה עצוב, לאחר שפרעו שמח, אף כן דוד כשאמר לו הקב"ה "הני מקים עליך רעה מביתך" היה עצוב, אמר שמא עבד או נמזר הוא דלא חייס, כיון דחזא דאבשלום הוא שמח, משום הכי אמר "מוזמר לדוד".

ולכאורה גם זה תמוה, לשמחה מה זו עושה, בזמן שכן רודף אחרי אביו להורגו יש מקום לשמוח? וכתב הג"ר יהונתן אייבשיץ זצ"ל לבאר את הגמ' בברכות דלפעמים רואים אדם מקבל חום ולא בא לישיבה כמה ימים, לכאורה זה נראה פשוט, כי כל אחד לפעמים חולה בחום, אבל אם למשל בחור נופל מהמדרגות והולך עם קביים, או ל"ע ייסורים שלא כדרך הטבע זה כבר חמור יותר, ומרגישים כי זה אור מהממים. וכן לפעמים בן מקבל מכות מאביו הוא רואה כי איכפת לו ממנו, ומסביר לו האב מדוע מגיע לו המכות, ואביו רוצה לחנכו בדרך הישרה והוא עושה את זה בכבודו ובעצמו, אבל אם האב רוצה להסתיר פניו ממנו שולח הוא שליח להכותו מכות המגיעות לבנו, והבן לא יבין שאביו שלחו ולא יוכל לבקש סליחה מאביו, שנתרחק ממנו.

כן דוד המלך כשאמר לו הקב"ה "הנני מקים עליך רעה מביתך" היה עצב אמר שמא עבד או נמזר דלא חייס עלי, שיה דרך הטבע שאין הוא מרחם עלי, אבל כשראה שבנו אבשלום רודף אחריו וזה שלא כדרך הטבע הבין כי אין זה הסתר פנים, ולכן אמר "מוזמר לדוד". ולפ"ז כתב לבאר הלב אליהו את הגמ' במסכת כתובות, דגם כשלא עושין רצונו של מקומו הקב"ה מכה אותם מכה קשה, והיא מהקב"ה ולא על ידי שליח, ועל זה שייך לומר אשריכם ישראל.

כמו"כ היום בזמן של חורבן הבית זה דבר שלא מדרך הרגילות, אלא זו מכה קשה שהקב"ה כבדו ובעצמו הכה את כלל ישראל, ולכן צריכים לחזור אליו בתשובה שלימה, כי הוא רוצה את טובתנו, היום אנו נמצאים כמעט בסוף זמן, ובחורים

הבה"ח מיכאל רוזן הי"ו ביתר עילית
לאירוסו

הרה"ר אברהם יעקב ברמץ הי"ו ביתר עילית
להולדת הבן

הרה"ח נתן ויצהנדרלר הי"ו סודיעין עילית
בהכנס בנו אליעזר ני"ו לעול תו"מ

הרה"ח חנוך וסרמן הי"ו כפר יונה
בהכנס בנו לעול תו"מ

הרה"ח מיכאל מרדכי רוטשטיין הי"ו בני ברק
הרה"ח אברהם רוזן הי"ו ביתר עילית
לאירוסו הבנים/ות

הגה"ח רבי יצחק שלמה פייגנבוים שליט"א בני ברק
מריץ בקהילתנו וראש כולל להוראה

הרה"ח אברהם שטיינברג הי"ו בני ברק
הרה"ח עזריאל יעקב לרנר הי"ו בני ברק

הרה"ח סיני ברמץ הי"ו בני ברק
להולדת הנכדים

הרה"ח עוזי שויצה שליט"א כפר יונה
הרה"ח שמעון דב ויצהנדרלר שליט"א ירושלים
בהכנס הנכדים לעול תו"מ

הגה"ח רבי אריה רוטשטיין שליט"א בני ברק
לאירוסו הנכדה

הרה"ח משולם זושא ברמץ שליט"א ביתר עילית
להולדת הבן

הודעה חשובה
לבחורי החבורות

ישיבת בין הזמנים
קעמפ נחליאל

שע"י ארגון צעירי חסידי מודז'ץ

בעזה"י ת בתאריכים

י"ט עד כ"ב אב

עידכון פרטים נוספים

בקול מודז'ץ

0799332288

תודותינו וברכותינו נתונות לאלו שנדבו הוצאת הגליון

<p>נתרם ע"י הרה"ח עזריאל יעקב לרנר הי"ו לרגל השמחה השרויה במעונו בהולדת נכדו למזל"ט יה"ר שיזכה לרוות רוב נחת מכל יצ"ח</p>	<p>מלא הטנא ברכות להגה"ח רבי יצחק שלמה פייגנבוים שליט"א מו"ץ בקהילתנו וראש כולל להוראה לרגל השמחה השרויה במעונו בהולדת נכדו למזל"ט מנחת שבילי 103</p>
<p>לע"נ הרה"ח יעקב ב"ר אברהם ז"ל גולדנברג נלב"ע כ"ט תמוז תשס"א הונצח ע"י בנו הרה"ח ישראל יצחק הי"ו</p>	<p>לע"נ הגה"ח טוביה יהודה ב"ר אלכסנדר צבי זצ"ל טביומי אב"ד סוכטשין - תל אביב נלב"ע כ"ד תמוז תשי"ג הונצח ע"י נכדיו שיחי</p>
<p>לע"נ הרה"ח שלום בן ששון ז"ל שירזי נלב"ע ט' סיון תשפ"ב הונצח ע"י בנו הרה"ח יעקב הי"ו</p>	<p>לע"נ הרה"ח ר' דוד ב"ר משה ז"ל רוסוף נלב"ע ו' סיון תשפ"א נתרם ע"י בנו הרה"ח אברהם הלל הי"ו</p>